

Didi-Hubermanovo myšlení amerického minimalismu v souvislosti s aurou jsme těmito formulacemi (a vlastně celým postupem této práce) zjednodušili a tím i deformovali zároveň, přičemž tvrzením, že Didi-Huberman spatřuje auru právě v těchto dialektických momentech zneklidnění, celou situaci jen zhoršujeme. Snad jsme se ale prostřednictvím několika milníků dostali alespoň o trochu blíže k začátku, z něž by vycházely úvahy o aure v souvislosti s dialektikou probouzení, její reminiscentní povahou, dialektickým obrazem a celou škálou pojmů, převzatých z Freudova, Lacanova či Fédidova myšlení (vstupujících do hry v rámci sekularizace aury).

Kolem těchto milníků jsme se snažili dojít do jakéhosi formálního východiska - naznačením, jak a s jakým pozadím se tato díla se mohou jevit jako momenty aury, kterou Didi-Huberman interpretuje jako „systém se svým vlastním úpadkem,“ 73 tedy jako specifické momenty jejího přežívání (ve zcela warburgovském duchu), které se manifestuje v dvojaké distanci, zjevení dálky či v dotknutí se hloubky, ovšem zároveň jako zjevení se vlastního vzdalování aury, jejího ústupu. Snad právě v tomto smyslu aura v těchto objektech přežívá na své nejsekulárnější a nejelementárnější rovině, tedy jako moment závratí, jež je zneklidněním objektu do stejné míry, jako ztrátou půdy pod našima vlastníma nohama.